

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce: **Mgr. X. Y.**

proti

žalovanému: **Ministr spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 29. 4. 2019, č. j. MSP-190//2017-OOJ-SO/16,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Po právní moci tohoto usnesení bude žalobci z účtu Městského soudu v Praze vrácen soudní poplatek ve výši 3000 Kč zaplacený z podané žaloby.

Odůvodnění:

1. Žalobce, který je soudcem u Okresního soudu v X., podal u Městského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 29. 4. 2019, č. j. MSP-190//2017-OOJ-SO/16, kterým ministr spravedlnosti nevyhověl žalobcově žádosti o přeložení k Městskému soudu v Brně, k Okresnímu soudu Brno-venkov, případně k jinému okresnímu soudu v obvodu Krajského soudu v Brně.
2. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zpochybnil přípustnost této žaloby, poukázav na to, že na přeložení soudce k jinému soudu podle ust. § 71 odst. 1 zákona o soudech a soudcích není právní nárok a této žádosti ministr spravedlnosti v souladu s ustanovením § 71 odst. 1 zákona o soudech a soudcích může, ale nemusí po projednání s příslušným předsedou soudu nebo krajského soudu vyhovět; není přitom vázán zákonem stanovenými podmínkami a rozhodnutí o žádosti je v jeho volné diskreci. Jelikož žalobce nemá a nikdy neměl nárok na vyhovění své žádosti, nemohlo dojít ke zkrácení jeho práv. Případný soudní přezkum by tedy byl podle názoru žalovaného omezen na přezkoumání splnění

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

podmínek řízení, rovného přístupu k účastníkům řízení v obdobných případech a na posouzení přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

3. Ohledně materiální stránky rozhodnutí žalovaný uvedl, že ministr spravedlnosti v souladu se zákonem projednal žádost žalobce s předsedou Krajského soudu v Brně, jenž s přeložením žalobce k některému ze soudů v jeho obvodu nesouhlasil s odkazem na to, že žádný z těchto soudů o přeložení žalobce neprojevil zájem. Žalovaný rovněž zdůraznil, že za personální obsazení soudu primárně odpovídá jeho předseda a zásah ministra v rozporu s názorem předsedy si lze představit jen výjimečně; podle názoru žalovaného žalobcem uvedené rodinné důvody nejsou natolik závažné, aby takový zásah ministra spravedlnosti odůvodnily.
4. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného poukázal na to, že ačkoliv předseda Krajského soudu v Brně nesouhlasil s jeho přeložením – a žalovaný toto stanovisko bez jakéhokoliv přezkoumání přejal – vyhlásil současně na příslušná místa výběrové řízení, jehož se však žalobce nemůže zúčastnit. Tím je na rozdíl od všech potenciálních uchazečů diskriminován. Poukázal též na to, že podle jeho znalosti je obdobným žádostem o přeložení vyhovováno.
5. Z obsahu spisu předloženého žalovaným je zřejmé, že žalobce již po řadu let žádá o své přeložení k výkonu funkce soudce k některému soudu, sídlícímu v Brně, resp. v obvodu Krajského soudu v Brně, přičemž svou poslední žádost o přeložení připomněl podáním ze dne 15. 1. 2019. Ministerstvo spravedlnosti si v reakci na to opatřilo vyjádření předsedy Krajského soudu v Brně k možnému přeložení žalobce a ministr spravedlnosti vydal dne 29. 4. 2019 rozhodnutí, kterým žádosti nevyhověl.
6. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že tuto žalobu nelze po věcné stránce projednat, neboť napadený úkon ministra spravedlnosti není rozhodnutím. Soud proto žalobu odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního, neboť nejsou splněny podmínky řízení a tento nedostatek nelze odstranit.
7. Soud uvažil o věci takto:
8. Podle ust. § 71 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, *soudce přiděleného k výkonu funkce k určitému soudu lze s jeho souhlasem nebo na jeho žádost přeložit k výkonu funkce na jiný soud.*
9. Podle ust. § 73 odst. 1 zákona o soudech a soudcích *o přeložení soudce rozhodne ministr spravedlnosti po projednání s předsedou soudu, k němuž je soudce překládán, popřípadě s předsedou příslušného krajského soudu, jde-li o přeložení soudce k okresnímu soudu v jeho obvodu, a po projednání s předsedou soudu, z něhož je soudce překládán, popřípadě s předsedou příslušného krajského soudu, jde-li o přeložení soudce okresního soudu v jeho obvodu. Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.*
10. Ze zákonné konstrukce pravomoci ministra spravedlnosti rozhodovat o přeložení soudce k výkonu funkce na jiný soud je podle názoru městského soudu zřejmé, že rozhodnutí o přeložení činí ministr spravedlnosti z moci úřední, a to jen tehdy, pokud dospěje k závěru, že jsou dány důvody k takovému přeložení. Je tedy vždy na jeho volném uvážení, zda v případě konkrétního soudce existují důvody a předpoklady pro jeho přeložení k výkonu funkce soudce k jinému soudu. Pokud shledá, že existují, vydá rozhodnutí podle ust. § 73 odst. 1 zákona o soudech a soudcích a soudce přeloží, jestliže ale takové důvody a předpoklady nenalezne, nemá o čem rozhodovat.

11. Takový postup je na místě i v situaci, kdy ministr spravedlnosti zvažuje přeložení konkrétního soudce k výkonu funkce k jinému soudu na základě žádosti tohoto soudce. Z ust. § 71 a násl. zákona o soudech a soudcích nijak nevyplývá, že by žádost soudce o přeložení byla úkonem, kterým by bylo u ministra spravedlnosti zahájeno řízení o této žádosti, a že by tudíž ministr měl povinnost vydat rozhodnutí o ní, ať již vyhovující nebo zamítavé. Žádost soudce je pouhým podnětem k tomu, aby ministr spravedlnosti věc zvážil a případně rozhodl o přeložení soudce. Dospěje-li však k závěru, že přeložení soudce k jinému soudu není na místě, nevydává o tom rozhodnutí, ale věc uzavře s tím, že není důvod k opatření v jeho pravomoci. Tento závěr opírá městský soud o skutečnost, že podle ust. § 73 odst. 1 zákona o soudech a soudcích ministr spravedlnosti rozhoduje o *přeložení* soudce, nikoliv o jeho *žádosti* o přeložení.
12. Městský soud v Praze tedy uzavřel své úvahy s tím, že podle citovaných norem zákona o soudech a soudcích je v pravomoci ministra spravedlnosti vydat právě a pouze *rozhodnutí o přeložení soudce* k výkonu funkce na jiný soud. Dojde-li však ministr z závěru, že k přeložení konkrétního soudce nejsou dány důvody, nevydává o tom rozhodnutí, ale žadatel o tom pouze vyrozumí.
13. Z tohoto hlediska je třeba hodnotit rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 29. 4. 2019, č. j. MSP-190/2017-OOJ-SO/16, vůči němuž směřuje žaloba, jako úkon, který nemá povahu rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 a násl. soudního řádu správního, tedy takového rozhodnutí, kterým by se zakládala, měnila, rušila nebo závazně určovala žalobcova práva nebo povinnosti.
14. Na to nic nemění ani ta skutečnost, že žalobou napadený úkon ministra spravedlnosti ze dne 29. 4. 2019 má po formální stránce podobu rozhodnutí, když obsahuje výrok, odůvodnění i poučení o opravném prostředku. Ani tím však nemůže být nijak dotčena skutečnost, že v pravomoci ministra spravedlnosti není vydat rozhodnutí o nevyhovění žádosti a nedostatek této pravomoci nemůže být zhojen tím, že ministr spravedlnosti projeví svůj závěr formou, jež má formální atributy rozhodnutí. Napadené rozhodnutí ze dne 29. 4. 2019 je proto pouze a právě informativním vyjádřením ministra spravedlnosti o tom, že k přeložení žalobce k výkonu funkce soudce k jinému soudu neshledal důvody.
15. Není-li napadený akt ministra spravedlnosti rozhodnutím podle ust. § 65 a násl. soudního řádu správního, představuje to neodstranitelný nedostatek podmínek řízení. Proto nelze proti němu brojit žalobou ve správním soudnictví, a soudu tedy nezbylo, než žalobu podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního odmítnout.
16. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 3 soudního řádu správního, podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.
17. Výrok o vrácení soudního poplatku je odůvodněn podle ust. § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. prosince 2019

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu